ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

«Ἐξοχικὸν κέντρον ὁ ἔρως»

ΤΟΥ ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ περιλάλητη «τιμὴ» τοῦ ἀδερφοῦ (καὶ τῶν ἄλλων ἀντρικῶν μελῶν τῆς οἰκογένειας) ἔχει γίνει αἰτία νὰ χυθῆ πολὺ αἷμα καὶ πολὺ μελάνι σ' αὐτὸ τὸν τόπο. Μὲ τὴ σειρά της, τὴν «παραλαβαίνει» τώρα καὶ ἡ κωμωδία, διὰ χειρὸς Δ. Ψαθᾶ, γιὰ νὰ προβάλη τὶς ἰλαρὲς ὄψεις αὐτῆς τῆς δραματικῆς πάντα, ἀλλὰ καὶ ὑποπτης συχνά, «ἠθικῆς» ἀντίληψης.

Ἡ ἰλαρότητα τῆς «τιμῆς» ἀπὸ μιὰ μόνο ἀντίθεση μπορεῖ νὰ ξεπηδήση: ἀπὸ τὴ διαφορετικὴ σκοπιὰ ποὺ βλέπουν τὸ θέμα οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅταν πρόκειται γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ὁ ἀδερφὸς π. χ., ποὺ γίνεται θηρίο ἀνήμερο, ἕτοιμο νὰ θύση καὶ ἀπολύση, ἅμα ἀγγιχτῆ ἡ ἀγνότητα τῆς ἀδερφῆς του, θεωρεῖ πολὺ φυσικό, ὄχι νὰ ἀγγίξη ἁπλῶς, ἀλλὰ νὰ κατακουρελιάση μιὰν ἄλλη κοπέλλα καὶ βρίσκει ἐξωφρενικὰ καθυστερημένη τὴν ἐξανάσταση τοῦ δικοῦ της ἀδερφοῦ, ποὺ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του...

Αὐτὸ τὸ «σχῆμα» υἱοθέτησε ὁ Δ. Ψαθᾶς στὸ «Ἐξοχικὸν κέντρον ὁ ἔρως», ποὺ ὁ ἥρωάς του εἶναι ἕνας τέτοιος ἀδερφός, μὲ συμπαραστάτη του ἕναν ἀνάλογης ἀντίληψης πατέρα. Καὶ τὸ ἀκολουθεῖ μὲ συνέπεια στὶς κωμικὲς προεκτάσεις του —ἀπασχολημένος, τούτη τὴ φορά, περισσότερο μὲ τὴ διακωμώδηση αὐτῆς τῆς πουριτανικῆς ὅσο καὶ ἐγωϊστικώτατης «ἠθικῆς», παρὰ μὲ τὴ διαγραφὴ ἑνὸς «τύπου», ὅπως σὲ ἄλλα του ἔργα.

Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος εἶναι ὁμαλή, χωρὶς ἐκπλήξεις καὶ εὑρήματα. Ἡ κωμικότητα βγαίνει περισσότερο ἀπ' τὸ διάλογο παρὰ ἀπ' τὶς καταστάσεις. Οἱ τελευταῖες δὲν ἀναπτύσσονται ἀρκετὰ ἀπ' τὸν συγγραφέα, κι' οἱ ἕξη εἰκόνες τοῦ ἔργου μένουν συχνὰ στὶς διαστάσεις ἑνὸς σκέτς, ποὺ τελειώνει — ὅπως καὶ ὅλο τὸ ἔργο — ἀπότομα χωρὶς νὰ ἐξαντληθοῦν ὅλες οἱ κωμικὲς δυνατότητες ποὺ προσφέρει, πέρα ἀπ' τὸ γέλιο ποὺ προκαλεῖ ὁ ἔξυπνος διάλογος.

Τὸ γελαστικὸ σκοπὸ τοῦ ἔργου ὑπηρετεῖ ἀποδοτικὰ καὶ ἡ παράσταση. Φυσικά, τὸ μέγα βάρος πέφτει στοὺς ὤμους τοῦ Ντίνου Ἡλιόπουλου, ποὺ τὸ σηκώνει μὲ τὴ γνώριμη ἀλαφράδα καὶ φινέτσα του. Κοντά του, ἡ Κάκια Ἀναλυτῆ εἶναι γαριτωμένη καὶ μπριόζα, ἐνῶ ὁ Εὐάγγ. Πρωτοπαπᾶς σχεδιάζει ὅσο γίνεται καθαρὰ τὸν «πρακτικὸ» ἐρωτιδέα. Ἡ Μαρία Βούλγαρη καὶ ὁ Στέφ. Στρατηγὸς χρωματίζουν δυὸ πιὸ μονοκόμματους τύπους. Ὁ δεύτερος μάλιστα, γιὰ πρώτη φορὰ ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ δείξη ὅτι διαθέτει ἱκανότητες κωμικοῦ καρατερίστα. Μὲ αἰσθητὴ ἀπόκλιση πρὸς τὴ φάρσα παίζουν ὁ Π. Χοιστοφορίδης, ὁ Ρ. Βρεττάκος, ἡ Κατερίνα Γιουλάκη καὶ ἡ Λίντ Κρασσᾶ. (Ἡ τελευταία ἂς «προσέξη τὸ μακιγιάζ της, ποὺ παραφωγάζει τὴν προσπάθειά της, νὰ φανῆ μεσόκοπη). Ἀρκετὰ πρόχειρα τὰ δυὸ σκηνικὰ τοῦ Ν. Μουκέλλη.

Μ. ΠΑΩΡΙΤΗΣ